

VIKTOR ULJANOV

LASTEN YSTÄVÄ

Talvella 1921 saavuin tätini, Anna Iljinitšna Jelizarovan kanssa maalta Moskovaan. Asetuimme asumaan Manež-najakadun varrelle. Vladimir Iljitš kävi usein meillä. Muistan ensimmäisen tapaamiseni hänen kanssaan. Hän saapui pakkasaamuna. Olin kovin ujo, ja nähtyäni tuntemattoman vieraan ryömin sohvan alle. Minut saatiin sieltä vaivoin tulemaan pois.

Osin paljon maalaisten lauluja. Lenin halusi kuulla niitä. Mutta minua saatiin houkutella pitkän aikaa ennenkuin lopulta suostuin hänen pyyntöönsä ja lauloin, sohvan alta pois tulematta, muutamia sen ajan päivänkysymyksistä sepitettyjä kupletteja. Vladimir Iljitš nauroi sydämensä pohjasta kuunnellessaan laulani. Sillä hän voitti minut puolelleen, ja minä tulin rohkeamaksi. Hän istutti minut polvelleen ja hyväili minua, ja kun olin saanut takaisin rohkeuteni, niin esitin hänelle yhdellä istuimella koko lauluohjelmani.

Seuraavana kesänä, vuonna 1922, asuimme Gorkissa. Kävimme Vladimir Iljitšin kanssa puistossa marjoja poimimassa. Eräällä sellaisella marjamatkalla minua suostuteltiin pitkän aikaa antamaan poimimani marjat sedälle, mutta minä söin ne aina. Juttu päättyi siihen, että Vladimir Iljitš antoi minulle mansikkakimpun.

Juuri tuohon aikakauteen kuuluu myös laajalti tunnetuksi tullut valokuva, jossa Lenin on Nadežda Konstantinovnan, Anna Iljinitšnan, minun ja sen talon pihamiehen tyttären kanssa, missä me Moskovassa vakituisesti asuimme.

Niinä vuosina, jolloin tapasin Vladimir Iljitšin, olin vielä pikkupoika, mutta jo silloinkin minua veti hänen puoleensa osakseni tulleet hellät hyväilyt. Muistan muutamia tapauksia siitä kaukaisesta ajasta, jolloin Lenin ollessaan jo sairaana asui vakituisesti Gorkissa. Kerran istuimme illallispyödyssä. Pöydällä oli

pullossa hedelmämehua. Minulla ei ollut lupaa juoda sitä. Tehdäkseen minun mielikseni hän siirsi vaieten pullon lähelleni.

Erään kerran me lapset leikimme Gorkin puiston lehtokujassa ja rakensimme hiekasta laivoja. Leniniä kuljetettiin silloin, vuonna 1923, vaunuissa lehtokujia pitkin. Me odotimme, että kulkiessaan tien poikki vaunut musertavat rikki rakennelmamme, mutta niin ei käynyt. Silloin me rakensimme laivoja koko lehtokujan poikki. Nyt vaunujen piti välttämättä tuhota „laivat”. Mutta silläkin kertaa kaikki jäi ehjäksi. Ja vasta myöhemmin saimme muilta kuulla, että Vladimir Iljitš oli luullut sen pahoittavan mieltämme ja oli pyytänyt kulkemaan niin, etteivät vaunut häirinneet leikkiämme.

Samoihin aikoihin kävin mielelläni huoneessa, missä Lenin asui. Lapsen vaistolla tajusin hänenkin iloitsevan käynneistäni. Menin hänen huoneeseensa, missä hän istui ikkunan luona ja opetteli Nadežda Konstantinovnan avulla kirjoittamaan vasemmalla kädellä. Vladimir Iljitš keskeytti harjoittelunsa ja katsoi lämpimästi hymyillen kauan minua.

Joulukuussa vuonna 1923 Gorkissa järjestettiin lasten kuusi-juhla. Paitsi meitä, jotka asuimme Vladimir Iljitšin luona, kutsuttiin myös Gorkin kylän talonpoikien lapsia, neuvostotilan ja lepokodin työntekijäin lapsia. Väkeä oli paljon, oli hälinää ja tavattoman hauskaa. Leninille nähtävästi oli mieluista meidän seuramme, hän ei lähtenyt pois luotamme koko iltana ja oli läsnä lahjojakin jaettaessa. En voi milloinkaan unohtaa Iljitšiä, kun hän koko ajan seurasi katseellaan riemuitsevaa lapsiparvea, jota hän niin suuresti rakasti ja jonka hyväksi hän teki niin paljon... Tapasin silloin viimeisen kerran Iljitšin.

